

1767

HCRet.

Pag: 36.

ELEGIE,

Eller

Sorge = Qwåde,

Öfwer

Den Afdfanfade Plumen.

af

JEAN de FRANCE.

C. J. Hallman

* * * * *
B Unglingar af sin smak! I store Kännare af en
 stolt drägt! I, som ägen et så förträffligt omdö-
 me i Erisuren, I! som med de aldragwickaste ögon
 wid första åseendet upmärkten de minsta fel på en Nock,
 en Hatt, en Pung, en Manchette, et Skospänne, ja!
 som icke en gång ursäkten den minsta Naturens brist
 i ställning, mine och gång m. m. Eder länmas det-
 ta, af Jean de France, författade wackra Sorgeqwä-
 de, då han, qwärd af ångslan, upgaf sin Anda och blef
 en hedrande Martyr för den i Sverige förblöde Prag-
 ten. Det skedde wäl förledit år 1766 och är redan
 gammalt, men, likasom Hjältar leswa efter döden och
 deras minnen förnyas dageligen, så bör ock en Jean
 de France ständigt leswa i Ädelmodiga Sprättböfars
 hjertan och hans sista Swanesång utgifwas, dem till
 tröst och upmuntran, som lidit så total förmörkelse i
 sina lysande Gardes Robes.

Dm

1767

Om middags-tid uppå et Caffé-Hus,
 Där wiske Snillen sig til munwäg tåflan rusta;
 Där folk af alla stånd och åldrar sig förlusta,
 Sit Näcktar töma ut ur Dagh men ej ur Krus,
 Där Politiquens kropp, som et Cadaver blottas,
 Där mången kafflar lifet et djur från Calecuth.
 Där Sköfenskåte med Grip hin Dollse brottas *),
 Och mången ung Secter sin Fullmagt löser ut:
 Där man kan knappast fram för ben och pipor slippa,
 Där Pojken blockar käft sin Tobak som en man,
 Och där Clorider hwar om an,
 I swarta skor med hwhita klackar trippa,
 Kom Jean de France förbleknad, lång och tom,
 I stora sleg han öfwer Salen hastar,
 Med Hatten i sin hand och andan i sin gom,
 Sig öfwer Bord och Stolar fastar.
 För Hjalten ramlar allt, allt går i tusen Eras,
 Och sielfwa Storis tuka sit sit förgäfwes ligga,
 Uppå Ruiners mängd af Tassar, Pipor, Glas
 Ser man til slut wår Hjalte halfdöd ligga,
 Ack! ropar han, mit sinne är en rage,
 Du stränga tid, som kringfår pragt och seder,
 Hwad hämd är det, som dig bereder,
 At bryta löst uppå en hwit Plumage?

Hwad är nu mer minn Hatt?
 Ja fast han wore än på Franska wisset satt,
 Hwad kan wäl nu mitt hufwud mera smycka,
 En naken kropp, en slät och swart Figur;
 Ach! du som gjorde för' på alla rum minn lycka,
 Du liknar nu et plockat Fiäder-Djur.

Not

*) Om at få låna Pengar, som dock hin Dollse enständigt nekar.

Not detta Land, Naturen gruffig är;
O pefte! Morbleu! det går mig hårt til finnes:
Men Japan: tänk om jag nu wore där,
Där Strudsar tusentals i Myrthen-skogar finnes,
Ej wore werlden mig så tung
Ej Plumens mistning då mit stolta lif förqwåfde,
Jag natt och dag i Fiädrar swåfde,
Och skulle hålsad bli för: alla Strudsars Kung.

Hwi är jag icke född uppå den kalla Fiällen,
Där lufwa utaf stin, har utgjordt all min pragt.
Jag hade aldrig rönt den grymma hjärte-smällen,
Som mig nu innan fort om lif och lycka bragt;
Men i en Hufwudstad
På Pic Nic, Promenad, på Baler och Spectacel,
Där Plumen gjort mig til Oracel,
Se nu min heder skänd, min lycka en Crevad.

Det är bestålt, mig brister all förmåga,
Min Galla-drägt är plundrad och förödd;
Ach! om jag hufwudlös i werlden blifwit född;
Min Herr Fars Frälsegods jag welat gärna wäga,
Men at et hufwud jag har fått til öfwerflöd,
Kan Baltzar Puderstedt med lifsig ed betyga,
Som nu har nödgas til mig smyga,
Sen man så nyttigt folk des ädla slögd förbödd.

Jag kunde kanske än min Role i werlden spela,
Om inga Björnar gafs, och om Crediten fants,
Än swinga på Lornsberg uti en Contra-Dants;
Och än på Cloës hand förspridda Kyfars dela,
Än tippa några tusend bort,
Än rulla efter twänne Hästar,
Men utan Plume, Friseur och Sidenwåstar,
Nej, kom, o Död, slå til, gör pinan fort.

Ach!

Nej torfa dödsens swett utaf min Kalla pansa,
 Och gif mig hit en Kopp Choclad til slut,
 Så sedan bort min söta Anna,
 Och bed min Hattstoffer, mit Debet stryka ut,
 Min skuld är icke stor, ty Plumen gör det mässta,
 Med något annat smått, en pung, en ros, et band,
 Säg honom hur jag dödt en Hjalte bland de bästa;
 Med Luxen i min siäl och Koppen i min hand.

Farwål Du Caffé-Hus nu börjar bröstet häfwa,
 Farwål min frögd, min Vipa, och min Kopp,
 Jag skäms at möta mer en Skönhet i Salopp;
 Dock skal min skugga måst i denna Salen swäfwa,
 Med en osynlig Plume och Hatt,
 Skal jag i stilla frid kring alla gator fäsa,
 Ja stundom middagstid jag göra skal et spratt,
 Och uppå Torget stå, midt för Gevaldierns näsa.

Farwål min Plume din snö borttrinner,
 I Hushålds årets första Maji,
 Hielp! Vullen står, mit lif försvinner;
 Jag dignar ner aj! aj! // // // aj! aj!
 Hit Cloë jag min Plume i Testamente ger,
 At til Sultan wid örat bära,
 Nog gråter hon mitt stoft til åra;
 När jag för Plumen // // dödt // // en nitist Cavallier.

 Stockholm, tryckt hos LOR. LUDV. GREPING, 1767.

Och finnes i Joh. Chr. Holmbergs Boffläda uti stora Ryr-
 tobriken i Huset N:o 76.

